

Tajné zasvěcení

Květoslav Minařík

CANOPUS

Vydavatelská řada DRAHOKAMY
Svazek 1

Květoslav Minařík

TAJNÉ ZASVĚCENÍ

CANOPUS
PRAHA 2012

© Květoslav Minařík 2012

ISBN 978-80-87692-46-2

ÚVOD

Květoslav Minařík ve svých originálně psaných a praxí ověřených spisech srozumitelně vysvětloval teorii i praxi různých jógických, mystických a náboženských směrů a tak je učinil přístupnými modernímu člověku, zatíženému dobovými stresy a technickými problémy všeho druhu. Pro moderního člověka je typické, že je extrovertován jen do světa jevů a hledá štěstí a spokojenost v ukájení svých náročných požadavků. Tuto životní směrnicí mu dalo utilitaristicko-materialistické pojetí života, vštěpované výchovou ve škole i ve společnosti. Konflikty a krize ve společnosti jsou jen dalším zdrojem jeho vnitřních krizí, rozporů a nespokojenosti, jež se marně snaží odstranit vyhledáváním stále nových stimulů ve světě.

I dnes jsou však lidé, kteří jsou znechuceni hazardní hrou světských rozporuplných životních situací a hledají cestu úniku z tohoto nebezpečného bludiště. Hledají ji pomocí návodů a praktických pouček, jež jim nabízejí duchovní nauky,

obsažené v křesťanství, buddhismu, józe a jiných duchovních směrech. Úspěch či neúspěch jejich úsilí závisí na tom, jak seriózně ve svém životě uplatňují morální předpisy, které každá hodnotná duchovní nauka klade na první místo. Zde však většina narazí na překážky a obtíže, jejichž zdroj jim uniká, neboť je skryt ve spleťtých polovědomých a podvědomých automatismech jejich vlastní psychické přirozenosti s její návazností na celý lidský organismus.

Autor tohoto spisu podává v této kritické situaci hledajícímu člověku názorné vysvětlení, kde hledat kořeny neúspěchu duchovního úsilí. Těmito kořeny jsou sklony, slepé a podvědomé hnací síly, geneticky zakódované v buňkách každého živého organismu, jež automaticky, ale individuálně specificky zabarvené, ovlivňují především způsob projevů jeho pudové a emocionální přirozenosti. Individuální sklony každého člověka mají automatickou návaznost na jeho vnímání, myšlení, rozhodování, jednání, chování a reakce na podněty zevního i vnitřního prostředí. Dnes běžná utilitaristicko-materialistická výchova tyto sklony rozvíjí ve smyslu posílení osobnosti, sobeckosti, živočišnosti a jiných nežádoucích vlastností a projevů zaměřených

extrovertně – do světa jevů, často na úkor lidských práv spoluobčanů.

Jaké škody natropí negativní projevy sklonů v celém duchovním úsilí, výstižně líčí autor v tomto malém, ale zkušenostmi bohatém spise. Proto ovládnutí sklonů tvoří nepostradatelný a pevný základ morálního a celého dalšího duchovního úsilí. Toho lze dosáhnout jen nekompromisní soustavnou sebevýchovou pomocí analytického sebezpozorování těla včetně dolních končetin a celé psychické oblasti. Soustavně prováděné se takové analytické sebezpozorování stále prohlubuje a přibývá na intenzitě, až odhalí polovědomé a podvědomé bytostné projevy s možností je ovládat a změnit v kladné vlastnosti a pozitivní bytostné projevy. Podrobněji se čtenář seznámí s touto metodikou v tomto spise. Její úspěch mu otevře dveře ke správně prováděné introverzi a na ni navazujícím jevům s netušeně vysokými perspektivami duchovního kladného vývoje. Pochopí také výrok K. Minaříka: „Vše, co znám a vím a co jsem napsal, jsem nalezl ve svém nitru, v sobě.“

Pravdivost tohoto výroku dokumentují jeho originálně napsané spisy. Jsou však také svědectvím správnosti jeho požadavku vybudování

pevných morálních základů, počínaje vykořeněním všech negativních projevů, jejichž zdroj byl ve sklonech. To je nezbytným předpokladem úspěchu v duchovním úsilí, korunovaném kladnými výsledky.

*V Brně, v létě 1991
Doc. MUDr. Antonín Bajer*

Motto:

Tajné zasvěcení existuje pouze proto,
že hledající mají jako měřítko pravdy jen to,
co už sami znají a mohou.

Proto se musí podřídit kázni učení.

O DŮVODECH ZVEŘEJNĚNÍ

Principy tajného zasvěcení nemají být zveřejněny. Tento příkaz jsem respektoval po dobu 45 roků. Tajné zasvěcení však má vždy být zachováno pro budoucí generace. Proto jsem se po celou tu dobu snažil vyhledat i vychovat lidi schopné tajného zasvěcení, aby bylo zachováno tradicí v rámci adekvátní poslušnosti.

To nebylo snadné. Výchova, umožňující tajné zasvěcení přenést, se zakládá na dodržování příslušných pravidel ve způsobu života. Nikdy není dovoleno, aby člověk podléhal osobním sklonům k smyslovému vyžívání se; smí jednat pouze v souhlasu s mravními příkazy jógy, případně s mravními příkazy všech světových náboženství

a mystických nauk. Tím se mají čekatelé tajného zasvěcení propracovat k tomu, aby si postupně zcela podrobili svou vlastní bytost nebo osobnost především v psychické sféře. Teprve tím totiž vzniká jistota, že tajného zasvěcení nebude zneužito pro uskutečnění osobních cílů zasvěcovaného ani k duchovnímu nebo všeobecnému zničení čekatele tohoto zasvěcení.

Musím konstatovat, že mnozí, kdo se na mne obraceli v otázkách mystického vývoje, byli třeba povahově dobří a měli i upřímný zájem proniknout do „tajů mystických nebo duchovních nauk“. Jenže téměř bez výjimky nevyvíjeli snahu zmocnit se vlády nad svou emocionální přirozeností, takže v podstatě zůstávali stále jen běžnými lidmi: respektovali své osobní sklony, dokonce bez naděje, že se to s nimi v tomto směru zlepší. Proto nemohli pochopit, že emocionální přirozenost, jež se projevuje právě osobními sklony, může zvrátit i dobré předsevzetí jít takovou cestou života, na níž se člověk vždy řídí výhradně rozumem. Zvrátí je ve scestí, jehož zákruty předurčuje tápající pud. Vždy teprve pozdě, znovu a znovu se člověk poučuje o následcích neovládaných emocí. Takto při nerespektování příslušných

mravních pravidel života mívá i dobrý úmysl nechtěné následky. Téměř každý aspirant tajného zasvěcení se tak dostává do zmatku, který mu zobrazuje život jako něco tajemného, záhadného a mocného, jako něco, co mu může připravit mnohá překvapení a zvraty v osudu.

Vyvinutější rozum, tj. ten, který se už nedá klasifikovat jako ryze živočišný, je vždy schopnější pochopit, jaké následky mají počiny, k nimž člověka podněcují emoce. Tohoto rozumu však lidé většinou nepoužívají. I když se nám zdá, že máme co činit s lidmi, kteří se řídí výhradně rozumem, přece se ukazuje znovu a znovu, že se jejich užívání rozumu téměř vždy vztahuje na dosažení nějakého světského cíle. Samo sebou to dokazuje, že jsou téměř vždy dirigováni emocemi a že všechno jejich jednání je podmíněno výhradně smyslovými sklony.

Právě v působících sklonech je utajeno největší nebezpečí, že mystikou předznamenaná cesta k vítězství nad osudem a různými životními nahodilostmi se může náhle obrátit jen k ryze sobeckým a úzce osobním životním cílům. To je důvod, proč mystická nauka ve svém nejvyšším aspektu *musí* být a zůstat tajná.

Kolik jsem to už viděl lidí, kteří započali mystickou stezku správně, ale pak náhle, najednou, právě pod tlakem osobních sklonů, se jejich cesta změnila v cestu těch, kdo mají výhradně úzkoprsé a sobecké světské osobní cíle. Co na tom, že si zachovali fasádu ušlechtilých mystických snah! Rozhodující zůstalo to, že podlehl své osobnosti a ta je znovu a znovu vedla k osudovým následkům, jaké si nepřáli.

Někdy si tito lidé mysleli – a také mi to i řekli – že jsem to měl být já, kdo je měl zachránit před neblahými následky jejich počínání. To bylo přirozené, protože vyplynulo z volného uplatňování jejich osobních sklonů. Když však jsem chtěl být dobrým a opravdu spolehlivým vychovatelem a vůdcem schopným dovést každého až na vrchol mystického vývoje, mohl jsem pouze – řečeno v přeneseném smyslu – varovat, aby ti lidé nesahali holou rukou na rozpálenou plotnu. Pak jistě bylo pošetilé chtít na mně, abych zabránil tomu, aby se popálili.

Soudím, že po 45 letech v úloze nositele zasvěcení mám dost zkušeností s tím, abych u kohokoli očekával nějaký zázrak v tom smyslu, že i když by dával volný průchod svým sklonům, přece bude schopen přijmout tajné zasvěcení.

Když se k tomu přičte mé evidentní zjištění, že mi sil a života ubývá, pak už nemohu věřit, že čas, který ani za dobu 45 let nepřinesl příslušné výsledky mého zevního úsilí o přenesení mystického zasvěcení, může v dohledné době změnit celou situaci a přinést úspěch liknavým.

Na samém počátku éry, kdy jsem dospěl k „mystickému dovršení“, jež se mou mystickou realizací stalo samovolným rozvojem duchovního života, jsem se zavázal, že prakticky poznanou nauku odevzdám hledajícímu světu. Proto jsem věnoval tak mnoho péče těm, kdo se na mne obrátili jako na znalce nauky, jenž je schopen je zasvětit. Tito lidé však bez přerušení podléhali svým specifickým bytostným sklonům. Byl jsem tím stále více varován, že nikoho nesmím pustit až tam, kde by obdržel mystickou moc související s přijetím zasvěcení, jež právem označuji za tajné, za znovuodhalenou zavátou stezku buddhů. Když totiž někdo takové zasvěcení získá, získá s ním i určitou mystickou moc a jistě jí zneužije, protože se tajným zasvěcením nezískává schopnost nechat se vést ryzím rozumem, nýbrž zase jen pouze emocemi. O nich se už nedoví, že vždycky vedou pouze k osobním cílům, vytknutým smyslovými chťíci, a ty často

klamou tím více, že je k nim člověk velmi často dirigován tzv. Strážcem Prahu.

V souvislosti s tím chci už předem říci, že tento Strážce často nedobře zasvěceného zneužije k rozvoji zdrcujícího zla ve světě; projevuje se to jak v náboženství, tak v církvích, i v politice. Ve všech těchto ideových hnutích se idea rajského nebo šťastného všedního života, jaký slibují lidem buď po smrti, nebo v co nejbližší době, zvrhává v uplatňování práva uzurpátorů, zatím co svět dál trpí a strádá. Strážci Prahu může čelit jen rozum oproštěný od vlivu sklonů. Rozum čistý a zprůzračněný právě mravní mystickou kázní, jejímž cílem je odosobnění, úplné podrobení si osobnosti, která se vždy chce řídit výhradně smyslovými a emocionálními sklony.

Aby však nedošlo k omylu, že Strážce Prahu je snad jakási duchovní bytost chodící vesmírem a napadající mystiky prostřednictvím nějakých pokusů nebo strašením na způsob vymyšlených strašidel, musím vysvětlit, že to je zlo, personifikující se pouze pod příslušnými tlaky psychy. Teprve když člověk dokáže celou duševností soustředit všechny své síly jedním směrem, a to dokonce pouze do oblasti dosud pro něho

transcendentního světa, srážejí se energie, jež existují na rozhraní mezi naším empirickým světem a světem transcendentním, a vytvářejí jev zvaný Strážce Prahu.

Když už se usilujícímu mystikovi tento Strážce objeví, vzniká pro něho zajímavá situace – ovšem jen pokud rozvinul vnitřní vidění a zjišťuje, že zesilují tendence k jeho návratu do světa. To se dá vyložit tak, že i u velmi pokročilých mystiků v hlubině bytí stále existují příbuzenské vztahy k světu kdesi na úrovni dosud přežívající emocionality, i když mystickou kázní zevní svět ze svého vědomí téměř úplně vyloučili.

Jde prostě o atavismy, jež jako adekvátní forma vnitřního nebo duševního žití přežívají kdesi v mozkové hmotě, ale až na konci míchy, odkud člověka dirigují tak dlouho, než se mu podaří vymýtit je chladem nebeských vjemů. Z psychologického hlediska je při tomto zároku proti atavismům třeba rozvinout bhaktickou mystickou složku, jejíž pomocí se dosahuje schopnosti přijímat kvality existující v kosmu prostřednictvím úmyslných vjemů. Jejich trvalý příliv nebo proud vyhledá centrum atavistických činitelů; teprve tím se Strážce Prahu neobjevuje nebo nevytváří, a proto odchází z mystikova života jako jev nepůsobivý.